

30 Ιουνίου 2018

Ο συγκλονιστικός Αλκίνοος του Κουρίου

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Πολυμέσα - Multimedia](#)

Η συναυλία του Αλκίνοου στο Κούριο, το περασμένο Σάββατο, 16 Ιουνίου, ήταν μια από τις πιο όμορφες συναυλίες που έχω δει μέχρι σήμερα.

Σε μια συναυλία όπου επί σκηνής υπήρχε μόνο ένα άτομο, γρατζουνώντας εναλλάξ την κιθάρα ή το λαούτο, το νίβε ήταν απίστευτα πρωτόγνωρο!

Να το πω; Πήγα προκατειλημμένος αρνητικά. Αν και κάθε χρόνο το έχω σαν τάμα να τον βλέπω live, πάντοτε μη προσδοκώντας σε κάποια έκπληξη, εντούτοις πάντα φεύγω γεμάτος και συναισθηματικά φορτισμένος από το εκάστοτε θέατρο -έχω γράψει ξανά για αυτή την περίεργη σχέση μου με τα live του Αλκίνοου. Και παρότι υποσυνείδητα αναμένω πάντα να με αιφνιδιάσει θετικά, αυτή τη φορά όντως δεν ήλπιζα τίποτα. Αφότου κουβέντιασα έναν φίλο που τον είδε live στη Λακατάμια δυο μέρες πριν και δεν φαινόταν καθόλου ενθουσιασμένος και έχοντας υπόψη πως θα είναι μόνος επί σκηνής, με κιθάρα ή λαούτο, ευχόμουν απλώς να σώσει την κατάσταση η φάση με το Κούριο -με ότι κι αν συνεπάγεται μια εμφάνιση στο εκεί ειδυλλιακό σκηνικό.

Αυτό ήταν. Έπεσα έξω για ακόμα μια φορά. Και πάλι δεν μας έδωσε τίποτε λιγότερο από αυτό που πρέπει να δίνει ένας καλλιτέχνης του βεληνεκούς του.

Αλκίνοος Ιωαννίδης - Τι να θυμηθώΣάββατο 16 Ιουνίου, Αρχαίο Θέατρο Κουρίου, ΛεμεσόςΣτίχοι-μουσική: Νίκος Ζούδιαρης (πρώτη εκτέλεση: Απόστολος Ρίζος)

Gepostet von [City Free Press](#) am Sonntag, 17. Juni 2018

Επέλεξε να πει αρκετά τραγούδια από τα παλιά, κάποια από τα οποία δεν τα λέει και τόσο συχνά -το «Υπεραστικό», τον «Βυθό», την «Αρετούσα», τη «Μεγάλη Πέμπτη» σε στίχους του Γκάτσου, το «Τι να θυμηθώ» του Ζούδιαρη που πρώτος τραγούδησε ο Απόστολος Ρίζος, το «Ό,τι δεν είναι πια εδώ», τον «Αύγουστο» του Παπάζογλου και το παραδοσιακό «Κόκκινη τριανταφυλλιά μου» που σχεδόν το είπε σαν ψαλμό. Επέλεξε να «χρωματίσει» λίγο κάποιες ερμηνείες του, με τους Βαγγέλη Λάππα και Βασίλη Δρούγκα στον ήχο να κάνουν μαγικά, αλλά και τον Κωνσταντίνο Μαργκά να ρίχνει διακριτικά αλλά ποιητικά το φως στα 5-6 έργα τέχνης που στόλιζαν το λιτό σκηνικό. Επέλεξε να μας κάνει να γελάμε με ιστοριούλες κάθε φορά που κούρδιζε τα όργανά του (και το έκανε συχνά, λόγω υγρασίας), ενώ ενίοτε τοποθετείτο με τον χαρακτηριστικό, κομψό του τρόπο πάνω σε διάφορα κοινωνικοπολιτικά θέματα που μας απασχολούν σε Ελλάδα και Κύπρο.

Αυτό που νομίζω τον καθιστά μοναδικό ως τραγουδοποιό, αυτό για το οποίο ο κόσμος στο κατάμεστο Κούριο τον χειροκροτούσε παρατεταμένα και με ζέση, είναι για την αγνότητα, για την αλήθεια του, την ευθύτητα και την ευγένειά του.

Είναι γιατί ίσως στον Αλκίνοο και στην Τέχνη του αναγνωρίζουμε όλοι ένα κομμάτι του εαυτού μας. Ή έστω, αναγνωρίζουμε αυτό που θα θέλαμε να είμαστε ή που θέλουμε να γίνουμε.

Ένας καλλιτέχνης που τιμά την Τέχνη του, που σέβεται τον καθένα που πληρώνει €20 για να τον ακούσει, που πρωτίστως όμως σέβεται τον εαυτό του.

Μιλώντας ο ίδιος στην αρχή του live για τον χώρο που μας φιλοξενούσε, το Αρχαίο Θέατρο Κουρίου, είπε ότι όλοι πρέπει να τον σεβαστούμε, να μην καπνίσουμε, να μην φάμε... Παράδοση, λέει, δεν είναι μόνο αυτά που μας κληροδότησαν οι πρόγονοί μας, αλλά και αυτά που θα κληρονομήσουν οι επόμενοι από εμάς. Αυτό, συχνά το ξεχνάμε. Ή μπορεί κιόλας να μην το έχουμε σκεφτεί ποτέ. «Δεν θέλω αυτό που θα αφήσω για τα παιδιά μας, το δικό μου αποτύπωμα, να είναι ένα αποτσίγαρο», επισημαίνει με χιούμορ.

Σε εκείνη τη φάση, μίλησε και για τη σκέψη που υπάρχει από το Τμήμα Αρχαιοτήτων να απαγορευτούν εντελώς οι εκδηλώσεις στο Κούριο, για τους προφανείς λόγους. Ότι δηλαδή δεν σεβόμαστε τον χώρο, εμείς οι επισκέπτες. Όσοι ήμασταν εκεί το Σάββατο, μπορούμε εύκολα να αντιληφθούμε πόσο άδικη θα είναι μια τέτοια εξέλιξη για ανθρώπους όπως ο Αλκίνοος.

«Αν έπρεπε να κάνω μόνο μια συναυλία τον χρόνο, θα ήθελα να είναι σε αυτό τον χώρο» είπε μεταξύ άλλων, καταλήγοντας ως εξής: «Σε καμιά περίπτωση όμως δεν θέλω η αγάπη μου για τον χώρο να τον καταστρέψει ή έστω να τον αλλοιώσει».

Μακάρι λοιπόν να μη γίναμε μάρτυρες της τελευταίας συναυλίας του Αλκίνοου στο Κούριο. Μακάρι να πάμε ξανά εκεί, να ανατριχιάσουμε και πάλι με την «Πατρίδα»

στον ιερό αυτό χώρο και να κάνουμε αμέσως μετά την αυτοκριτική μας ακούγοντας τους υπέροχους στίχους του...

*Δεν θέλω ο εαυτός μου να 'ναι τόπος δικός μου
ξέρω πως όλα αν μου μοιάζαν, θα 'ταν αγέννητη η γη
δε με τρομάζει το τέρας ούτε κι ο άγγελός μου
ούτε το τέλος του κόσμου.
Με τρομάζεις εσύ.*

Πηγή: m.city.sigmalive.com